

2. tanulmány

Romolhatatlan örökség

Április 1., szombat délután

A Szentlélek tette képessé a tanítványokat, hogy egyedül az Urat magasztalják. Arra ihlette a szent írókat, hogy Krisztus munkáját és szavait közöljék a világgal. Ma is állandóan munkálkodik, hogy az emberek figyelmét a golgotai kereszten hozott nagy áldozatra irányítsa. Feltárja a világ előtt Isten szeretetét az ember iránt, és a bűnösségéről meggyőződött lélek előtt igyekszik bemutatni a Szentírás ígéreteit.

A Szentlélek árasztja az igazság Napjának világos sugarait a sötét kedélyekre. Ő lobbantja lángra az emberi szívet az örök igazság felismerése által, feltárja a lélek előtt az igaz élet célját, és meggyőzi őt a bűnről, feléleszti az Isten iránti hitet, aki egyedül tud a bűnből megmenteni. A Szentlélek munkálja a jellem átalakulását oly módon, hogy figyelmünket az ideiglenes és elmúló dolgokról az örökkévalóságra tereli. A földiek helyett az örökkévalókhöz vonzódunk általa. A Lélek újjászül, megfinomítja és megszenteli az embereket, és a királyi család tagjaivá, a mennyei Király gyermekeivé teszi őket. – *Az evangélium szolgái*, 286. old.

E szent könyv kiállta Sátán támadásait, aki gonosz emberekkel szövetezett, hogy minden isteni eredetű dolgot homályba és sötétségbe burkoljon. Az Úr azonban – csodatevő hatalma által – megőrizte a Szentírást, hogy irányjelzőként mutathassa a mennybe vezető utat az emberi családnak. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 11. old.

Jézus gyermekkorában, ifjúkorában és férfikorában – tehát egész életében – tanulmányozta a szent Írásokat. Anyja ölében mint kisgyermek naponta tanulta a próféták könyvtekercseit. Ifjúságában a kora haj-

nali vagy az esti szürkület gyakran találta Őt a hegyoldalon vagy az erdő fái között, mialatt csendes órát töltött imával és Isten Igéjének tanulmányozásával. Szolgálatában az Írások alapos ismerete tanúsítja a tanulmányozásban való szorgalmát. Mivel ismeretét úgy szerezte, ahogyan mi is megszerezhetjük, csodálatos szellemi és lelki ereje bizonyosága a Biblia nevelő értékének. (...)

A Szentírás tanulmányozása komoly erőfeszítést és kitartást kíván tőlünk. Amiképpen a bányász leás a földbe az aranykincsekért, ugyanolyan komolyan és állhatatosan kell keresnünk Isten Igéjének drága kincseit.

Gyakran a versről versre való mindennapos tanulmányozás a legáldásosabb. Olvasson el a tanuló egy bibliaszöveget, és elméjét összpontosítsa annak megértésére, amit Isten abba a szövegbe helyezett el számára. Azután addig időzzön annál a gondolatnál, amíg azt magáévá nem teszi. Ha mindaddig tanulmányoz egy ilyen szakaszt, amíg annak jelentősége és értelme világossá nem válik előtte, ez nagyobb értéket fog jelenteni számára, mintha sok fejezetet olvasna át figyelmesen úgy, hogy nem is tart a szeme előtt egy határozott célt. – *Előtted az élet*, 185–186. old.

Április 2., vasárnap – Szórványban élő jövevényeknek

Az apostol befolyása mint nevelő és mint vezető az idők folyamán állandóan csak nőtt; és mialatt kötelességét – hogy kiváltképpen a zsidók között munkálkodjon – sohasem tévesztette szem elől, mégis más országokban is bizonyoságot tett, és tömegeket erősített meg az evangéliumi hitben.

Prédikátori hivatásának utolsó éveiben Isten sugallatára írt „az elszéledt híveknek Pontuszban, Galáciában, Kappadókiában, Ázsiában és Bithiniában”. Leveleivel arra törekedett, hogy a megkísértett testvéreket, akiknek megpróbáltatásokat, szenvedéseket kellett elviselniük, bátorítsa hitükben, az ingadozókat pedig ismét jó cselekedetekre buzdítsa. Ezek a levelek annak a bizonyítékai, hogy írójuk részese volt Krisztus szenvedéseinek, de vigasztalásának is; lényét kegyelme átalakította, és reménye az örök életre biztos és megingathatatlan. (...)

Az apostol szavait az összes korszak hívőinek tanulságára írta, de különös jelentőséggel bírnak azok számára, akik akkor élnek, amikor „minden dolog vége elközelgett”. Minden léleknek szüksége van intelmeire, figyelmeztetéseire, hitbuzgó szavaira és bátorításaira, aki hitében „mindvégig erősen” akar kitartani (Zsid 3:14). – *Apostolok története*, 516–517. old.

„Tudván – mondja Péter –, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg...” (1Pt 1:18) Ó, ha ezek elegendők lettek volna az ember üdvösségének megvásárlására, milyen könnyen megválósíthatta volna Ő, aki ezt mondja: „Enyém az ezüst, és enyém az arany.” (Agg 2:8) De a bűnöst csak Isten Fiának drága vérére lehetett megváltani.

Az Üdvözítő végtelen lemondás és leírhatatlan szenvedés árán tette számunkra elérhetővé a megváltást. Világunkban megvetésben volt része, hogy csodálatos leereszkedése és megalázkodása révén felmagasztalhassa az embereket, hogy majd ők örökkévaló dicsőségben és örömben részesülhessenek a mennyben. – *Isten csodálatos kegyelme*, 172. old.

Azt a tanácsot kaptam, hogy minden hívőnek imában kell virrasztania, hogy ne veszítse el a keresztény élet harcát. Minden léleknek teljes szívből kell nap mint nap keresnie az Urat: reggel, délben és este, és engednie kell, hogy gondolatai Isten Igéjéről elmélkedjenek, elvárásai megértése érdekében.

Az egyik legfontosabb dolog az Urat szolgálni teljes szívvel, és arra törekedni, hogy az övé legyen a szív és a gondolat. Akik az Üdvözítő elé járulnak tanácsért, éppen a szükséges segítséget fogják megtalálni, ha alázattal közelednek felé, és bizalommal kapaszkodnak az ígéretbe: „Kérjétek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek.” (Mt 7:7) – *Istennel ma*, 128. old.

Április 3., hétfő – Választottak

Az Atya szeretetét árasztja az emberek között lakó választott népére. Ez a nép a Krisztus vére árán megváltottakból áll, és mivel ők válaszolnak Jézus ragaszkodására, Isten szuverén uralma kiválasztja és félreteszi

őket, mint az Ő engedelmeit. Kiárad rájuk a menny ingyen kegyelme és szeretete. Aki gyermekként alázza meg magát, elfogadja az Úr Igéjét, és engedelmeskedik annak gyermeki egyszerűséggel, azt Isten választottai közé sorolják. (...)

A mennyei tanácsban meghozták a döntést, hogy az emberek, bár törvényszegők, mégse vesszenek el engedetlenségük miatt, hanem a Krisztusba, helyettesítőjükbe és szavatolójukba vetett hit által Isten választottai legyenek, és eleve elrendelve Jézus Krisztus örökösei lehessenek az Ő jóindulata révén. Az Atya azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, mivel átfogó lépéseket tett az Ő egyetlen Fia által az emberiség megváltása érdekében. Akik elvesznek, azért vesznek majd el, mert nem akarták, hogy örökbe fogadja őket Jézus Krisztus által az Úr. – *Signs of the Times*, 1893. január 2.

Olyan korban élünk, amikor különösen figyelniük kell Krisztus rendelkezésére: „Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!” (Mk 14:38) Mindenki emlékezzen arra, hogy mindig igaznak és hűségnek kell lennie Istenhez, hinnie kell az igazságban, gyarapodnia a kegyelemben és Jézus Krisztus megismerésében. A Megváltó hív: „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.” (Mt 11:29) Az Úr kész segíteni nekünk, kész megerősíteni és megáldani bennünket, de át kell haladnunk a megtisztulás folyamatán, míg minden szennyeződés ki nem ég a jellemünk-ből. Mindannyian bekerülünk a kemencébe – nem azért, hogy elégjünk, hanem hogy megtisztuljunk. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 485. old.

Az Úr elem tárta a népünket fenyegető veszélyt: ahelyett, hogy Jézus Krisztus képmására változnánk el, a világhoz válunk hasonlónak. Az örökkévaló világ mezsgyéjén állunk, de ellenségünk célja, hogy nagyon sokáig halogassuk még az idők lezárását. Az ellenfél minden elképzelhető módon támadja azokat, akik Isten parancsolattartó népének vallják magukat, és arra várnak, hogy a Megváltó hatalommal és dicsőséggel megjelenjen az ég felhőiben. Sátán mindenkit rá akar venni, hogy halogassa a végzetes napot, és lélekben a világhoz váljon hasonlónak, a világ szokásait követve. (...)

[De] Istennek népe van a földön, akik hittél és szent reménységgel, figyelmesen nyomon követik a jövendölések beteljesedését, és akik az igazság iránti engedelmességgel törekednek megtisztítani lelküket, mire Krisztus megjelenik. – *Maranatha*, 92. old.

Április 4., kedd – Fő témák

Krisztus örök időktől fogva egy az Atyával. „Isten képmása”, az Ő nagyságának, fenségének visszatükrözője – az Ő „dicsőségének világotlatása” (vö.: 2Kor 4:4, 6). Jézus azért jött a földünkre, hogy ezt a dicsőséget kinyilatkoztassa. Eljött a bűn sötétjében bolyongó világunkba, hogy bemutassa az Úr szeretetének világosságát – hogy legyen „VELÜNK AZ ISTEN”. Ezért jövendölték Róla, hogy „nevét Immánuelnek nevezik”.

A Megváltó eljött, hogy köztünk lakjon, és kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt. Ő Isten Igéje volt – az Atya gondolatait tette érthetővé. Így szólt tanítványaiért mondott imájában: „Megismertettem övelük a te nevedet” (Jn 17:26), „irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú” (2Móz 34:6), „az a szeretet legyen öbennük, amellyel engem szerettél, és én is öbennük legyek” (Jn 17:26). De ez a kinyilatkoztatás nem csupán földi gyermekeinek szól. Kis világunk az egész mindenség tankönyve. Isten kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amibe „angyalok vágyakoznak betekinteni” (1Pt 1:12), és amit végtelen időközön át kutatni fognak. Mind az üdvözültek, mind az el nem bukott lények számára Krisztus keresztye lesz az ismeret és a dicséret forrása. Meglátszik majd, hogy a Jézus arcán ragyogó dicsőség az önfeláldozó szeretet fénye. – *Jézus élete*, 19. old.

Így írt Péter a hívőknek a gyülekezetet ért különös megpróbáltatások idején. Már addig is sokan részesültek Krisztus szenvedéseiben, rövidesen azonban rettenetes üldözés következik az egyházra. Még néhány rövid esztendő, és a gyülekezet tanítói és vezetői közül sokan áldozzák fel életüket az evangéliumért. Nemsokára borzalmas farkasok jönnek közéjük, akik nem kímélik a nyáját. Mindez azonban ne csüggyesse el a Krisztusban reménykedőket. Péter bátorító, vigasztaló szavakkal igye-

kezett a hívők gondolatait a jelen viszontagságairól és a várható szenvedésekről a „romolhatatlan és mocsoktalan és hervadhatatlan örökségre” irányítani. Bensőségesen, buzgón imádkozott értük: „A minden kegyelemnek Istene pedig, aki az Ő örök dicsőségére hívott el minket Krisztus Jézusban, titeket, akik rövid ideig szenvedtetek, Ő maga tegyen tökélete-sekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká. Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké! Ámen.” – *Apostolok története*, 528. old.

A gyülekezetnek élő reménységre kell újjászületnie „Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre...” (1Pt 1:3–4) Amikor a gyülekezet megérti, hogy minek kell végbemennie a világban, a tagok tusakodni fognak azért, akik nem ismerik Istent, vagy lelki tudatlanságukban nem képesek felfogni a jelenvaló igazságot. Minden tettünket önfeláldozásnak és önmegtagadásnak kell átszönie! Vigyázzunk és imádkozzunk, hogy életünkben semmilyen következetlenség ne legyen! Nem mulaszthatjuk el bemutatni másoknak, hogy az imában való vigyázás azt jelenti, hogy Istennél hagyjuk az imáinkat, hogy megválaszolhassa azokat. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 70. old.

Április 5., szerda – Az üdvösségre jutók élete

„Felövezvén elmétek derekait” – mondja az apostol (1Pt 1:13), vagyis uraljátok gondolataitokat, és ne engedjétek azoknak teljes mozgásteret. A gondolatok uralhatók és ellenőrizhetők saját erőfeszítésetek által. Jót gondoljatok, és akkor jót cselekesztek. Meg kell őriznetek gondolataitokat, és ne engedjétek, hogy elkalandozva ne a megfelelő tárgynál időzzenek. Jézus az életével váltott meg benneteket, az övéi vagytok; ezért tanácskozni kell vele minden dologban arról, hogyan használjátok értelmi képességeketet és érzelmeiteket. – *Boldog otthon*, 54. old.

Krisztus feddhetetlensége, amit az embereknek adott, szentséget, tisztességet és tisztaságot jelent. Ha nem kaptuk volna meg a Fiú feddhetetlenségét, nem lenne megfelelő a megtérésünk. A hit által bennünk lakó feddhetetlenség szeretetből, hosszú tűrésből, alázatosságból és az

összes keresztény erényből áll. Ekképpen kerül befogadásra Jézus feddhetetlensége, és válik a lényünk részévé. Mindazok, akik rendelkeznek ezzel a feddhetetlenséggel, azt fogják tenni, amit Isten cselekszik. (...)

Krisztus feddhetetlenségének ruhája azonban sosem fedezi el a bűnököt. Senki sem léphet be a Bárány menyegzőjére menyegzői ruha nélkül, ami nem más, mint az Üdvözítő feddhetetlensége. Szentség nélkül egyetlen ember sem láthatja meg az Urat. Isten arra vár, hogy minden egyes léleknek erőt adhasson, és egyesüljön velük az emberi erőfeszítésben. „Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket; mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.”

Jézus a mennyei jellem tökéletessége. Ő a követendő példakép. Péter szavai nagy jelentőséggel bírnak: „Mint engedelmes gyermekek ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, amelyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek; hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben, mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1Pt 1:14–16) – *Bizonyságtételek a nemi életre, házasságtörésre és válásra vonatkozóan*, 134. old.

Krisztusba vetett reménységünk alapja, hogy elismerjük bűnös voltunkat, és azt, hogy megújulásra és megváltásra van szükségünk. Pontosan azért van bátorságunk Megváltónknak nevezni Őt, mert bűnösök vagyunk. Akkor tehát figyeljünk, és ne viselkedjünk tévelygő módjára, hogy mások ne mondhassák, nekünk nincs is szükségünk megváltásra. Ne ítélkezzünk, ne romboljunk úgy, mintha büntelenek lennénk! Jézus munkálja a jobbítást, gyógyítást és a helyreállítást. Isten a szeretet. (...) Ő egyetlen alkalmat sem ad Sátánnak, hogy bennünket vagy gyengeségeinket rossz fényben tüntetve fel győzedelmeskedjen ellenségeink előtt.

A Megváltó eljött, hogy az üdvösséget minden ember rendelkezésére bocsássa. (...) Figyelme nem került el a legbűnösebbet sem; különösen azokért szenvedett, akiknek a legnagyobb szükségük van az általa hozott üdvösségre. Minél nagyobb szükségük van a változásra, annál mélyebben foglalkozik velük, annál nagyobb az együttérzése, és annál komolyabbak a törekvései. Szeretetteljes szíve mélységesen megindul

azok láttán, akik a legelkeseredettebb helyzetben vannak, és legnagyobb szükségük az átalakító kegyelem. – *In Heavenly Places*, 291. old.

Április 6., csütörtök – Szeressétek egymást!

A valódi hit jó cselekedetekben nyilvánul meg, mert a hit gyümölcse a jó cselekedet. Ha az ember átadja akaratát Istennek, és együttműködik vele, miközben Ő munkálkodik a szívében, akkor megvalósítja az életben, amire az Úr a Szentlélek által készíteti, ekként összhang lesz a szív szándéka és az élet gyakorlata között. Minden bűnt meg kell tagadni, mint olyan gyűlöletes dolgot, ami keresztre feszítette az élet és dicsőség Urát. A hívőnek növekednie kell tapasztalatokban, azáltal, hogy szüntelen Krisztus dolgait cselekszi. Az akarat folytonos átadása és az állandó engedelmesség által részesülünk a megigazulás áldásában. (...)

A hit szeretet által működik, és megtisztítja a lelket. A hit rügyezik, virágzik és csodás gyümölcs hozamot eredményez. A hit olyan jó cselekedetekkel párosul, mint például a betegek meglátogatása, a szegények gondozása, az árvák és özvegyek gyámolítása, a ruhátlanok felöltöztetése és az éhezők megelégtetése. Krisztus mindenütt jót tett, és amikor az emberek egyesülnek vele, akkor ők is szeretik Isten gyermekeit, és szelídség és igazság vezeti a lépteiket. Arc kifejezésük feltárja tapasztalataikat, és az emberek meglátják rajtuk, hogy Jézussal voltak és róla tanultak. Krisztus és a hívő egy lesz. Az Üdvözítő jellemének szépsége jelenik meg azokon, akik szoros kapcsolatban állnak a hatalom és a szeretet Forrásával. Krisztus a megigazító igazságosság és a megszentelő kegyelem hatalmas letéteményese. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 225–226. old.

Ápoljuk a szívünkben a szeretetet! Nem kellene hirtelenkedve rosszat gondolnunk hittestvéreinkről. Kötelességünk a lehető legkisebb mértékben sem félremagyaráznunk tetteiket és szavaikat. A Biblia keresztényeinek kellene lennünk. „Lelketeket az igazság iránt való engedelmisségben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítva meg a Lélek által, egymást tiszta szívből, buzgón szeressétek!” (1Pt 1:22) (...)

Ha telve vagyunk Isten irgalmával és szeretetével, ez másokban is kellő hatást fog elérni. Nincs mivel kérkednünk. Mindent ajándékba kaptunk jótevőnktől, a Megváltótól. Szorgalmasan kell vigyáznunk a lelkünkre. Alázatosan kell járnunk. (...) Ebben a munkában mindent el lehet érni szelíd és egységre törekvő lelkülettel. Mindig legyünk előzéke-nyek, és sosem kell attól tartanunk, hogy túlzottan udvariasan viselkedünk. Minden ember irányába gyakorolnunk kell a jóindulatot. – *Isten-nel ma*, 83. old.

Amikor életünk állandó elve az igazság lesz, a lélek újjászületik, „mint akik újonnan születettek, nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek Igéje által, amely él és megmarad örökké”. Ez az újjászületés Krisztus, mint az Úr Igéje befogadásának a következménye. Amikor a mennyei igazság a Szentlélek által bevésődik a szívbe, új, korábban kihasználatlan felfogások és energiák kelnek életre, hogy együttműködjenek Istennel. (...) Krisztus a világ számára az igazság kinyilatkoztatója volt. Ő hintette el a romolhatatlan magot – Isten Igéjét – az emberek szívébe. – *The Faith I Live By*, 19. old.

Április 7., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. kötet, 57. és 59. fejezet.